

РЕШЕНИЕ

№ 8040

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 09.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **10096** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], общ. П. срещу Решение № ПИ – 200 от 18.09.2013 г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 1167-000002 от 14.08.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис Б., екип „Принудително изпълнение”.

Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. Б. твърдят, че оспореното решение и потвърденото с него ПНОМ са незаконосъобразни, като издадени в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения. Поддържа се, че в ПНОМ липсват мотиви на публичния изпълнител относно това поради какви съображения е избран един способ за обезпечаване, респ. е наложена обезпечителна мярка върху имуществото на лицето без надлежно обосноваване. Излага се становище, че наложеният запор върху банковите сметки на търговеца създава сериозни затруднения при извършване на търговската му дейност и доколкото липсва посочен размер на задължението, то същият се явява несъразмерен. Иска се отмяната на решението и потвърденото с него ПНОМ.

Ответната страна – директорът на ТД на НАП С., представлявана от юрк. М. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на

страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна :

В ТД на НАП С., офис Б. е образувано изпълнително дело № 1167/2013 г. за принудително събиране на административни наказания – имуществени санкции в общ размер на 3600 лева, наложени с Наказателно постановление (НП) № 21-490 от 17.05.2012 г., издадено от началник ОО „КД” - ДАИ. С решение № 542 от 04.04.2013 г., постановено по кнахд № 19/2013 г. по описа на АС Благоевград е потвърдено изцяло НП № 21-490 от 17.05.2012 г.

Влязлото в сила НП е предадено от взыскателя – ИА „Автомобилна администрация” на публичния изпълнител за предприемане на действия по образуване на изпълнително дело на 20.05.2013 г. съгласно писмо с вх. № К -1066 от 20.05.2013 г. по описа на ТД на НАП С., офис Б..

До длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК с писмо изх. № 1167-000001 от 11.06.2013 г. относно дължимо публичноправно задължение – главница 3600 лева и лихва 68,20 лева по НП № 21-490 от 17.05.2012 г. Съобщението е връчено на управителя на дружеството на 02.07.2013 г.

С ПНОМ изх. № 1167-000002 от 14.08.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис Б. е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], на длъжника [фирма]. В ПНОМ е посочено, че публичният изпълнител е взел предвид наличието на затруднение в събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело № 1167/2013 г. по описа на ТД на НАП С., офис Б., в размер главница 3600 лева и лихви 132,34 лева. В констативната част на ПНОМ е отразено, че се касае за имуществена санкция по НП № 21-490 от 17.05.2012 г. на ИА „АА” – Б. на Държавна автомобилна агенция – главница 3600 лева и лихви – 132,34 лева.

ПНОМ е връчено на длъжника на 04.09.2013 г. и същото е обжалвано пред решаващия орган, като с решение № ПИ – 200 от 18.09.2013 г. на директора на ТД на НАП С. жалбата на [фирма] е отхвърлена като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № ПИ-200 от 18.09.2013 г. е връчено на лицето на 26.09.2013 г. Жалбата до съда е подадена чрез решаващия орган с вх. № 53-06-5986 от 07.10.2013 г. с дата на пощенското клеймо 03.10.2013. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Предмет на оспорване в настоящото производство е решение № ПИ – 200 от 18.09.2013 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него ПНОМ изх. № 1167-000002 от 14.08.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис Б..

Цитираната разпоредба на чл. 197, ал. 1 от ДОПК предвижда, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а

в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок от получаването на жалбата. Разпоредбата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК предвижда, че решението на органа по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал. От друга страна, нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка.

Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай от приложените писмени доказателства се установява, че обжалваното решение № ПИ – 200 от 18.09.2013 г. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност – директора на ТД на НАП С.. Решението е издадено в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 четиринадесетдневен преклузивен срок, който е започнал да тече, считано от 13.09.2013 г. (денят, следващ датата на подаване на жалбата от [фирма]), а решението е издадено на 18.09.2013 г.

Съобразно разпоредбите на чл. 197, ал. 1 - 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на самото налагане на предварителните обезпечителни мерки. Обжалваното ПНОМ е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената в чл. 196, ал.1 писмена форма.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение и потвърденото с него ПНОМ са издадени в нарушение на материалния закон по следните съображения:

Законодателят поставя отмяната на наложената обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в чл. 197, ал. 3 от ДОПК условия - представяне от длъжника на обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание, или не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. От своя страна, разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК поставя като изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане и като такава тя трябва да отговаря на обезпечителната нужда. Тези характеристики на обезпечителните мерки са намерили нормативен израз в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, която поставя изискването обезпечението да съответства на вземанията на държавата и общините. Това означава определяне на обезпечителна мярка, която държи сметка както за обезпечителната нужда на публичния взискател, така и за интересите на длъжника без прекомерното му обременяване. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност, залегнал в

разпоредбата на чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство по силата на § 2 от ДР на ДОПК.

Съобразно легалното определение на принципа на съразмерност съдържанието му се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, несъразмерими с преследваната цел.

На първо място, в ПНОМ липсват мотиви, обосноваващи нуждата от налагането на предвидената обезпечителна мярка. В констативната част на ПНОМ само е отразено, че публичният изпълнител е взел предвид затруднението в събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изп. дело № 1167/2013 г., без да се съдържат конкретни съображения за налагане на обезпечение върху имуществото на длъжника и съответно, за налагането на съответната обезпечителна мярка.

На второ място, в разпоредителната част на ПНОМ липсва посочване на точната сума, върху която е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори и съдържанието на касетите и върху сумите, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма]. В ПНОМ не е отразено, че запорът върху банковите сметки на длъжника се налага до дължимия размер, а е посочено, че се налага върху всички налични и постъпващи суми по банковите сметки на длъжника в посочената търговска банка. Налагането на запор върху банковите сметки на длъжника задължително предпоставя индивидуализиране на максималния размер на запорираното имущество, тъй като непосочването му ще доведе до сериозно възпрепятстване на дейността на длъжника и до несъответствие с обезпечителната нужда.

С налагането на запор върху всички банкови сметки на длъжника, без административният орган да посочи дължимия размер на запорираното имущество, се накърнява съществено правната сфера на длъжника и наложената обезпечителна мярка не съответства на принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6 от АПК. В тази връзка основателно е твърдението на жалбоподателя, че ПНОМ и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С. са немотивирани както относно необходимостта от налагане на обезпечение, така и относно налагането на конкретната обезпечителна мярка. Допълнителни мотиви не са развити и в друг документ, представляващ приложение към ПНОМ.

Съобразно изложеното съдът намира, че жалбата на [фирма] е основателна и Решение № ПИ – 200 от 18.09.2013 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 1167-000002 от 14.08.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис Б., екип „Принудително изпълнение“ следва да се отменят като издадени в нарушение на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и 172, ал.2, предл. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Решение № ПИ – 200 от 18.09.2013 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 1167-000002 от 14.08.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис Б., екип „Принудително изпълнение”.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: